

Ruth Almén

Vid synranden. Smärre dikter af Runar Alm

Göteborg. H. L. Bolinders förlag 1895.

[– Läs mer om verket här](#)

Det avbildade exemplaret tillhör Uppsala universitetsbibliotek.

Detta verk är fritt från kända upphovsrättsliga restriktioner. Vid användning ber vi att du hänvisar till Uppsala universitetsbibliotek och Litteraturbanken.se.

Ytterligare information om upphovsrätt för detta verk finns hos Litteraturbanken:

<https://lb.se/författare/AlménR/titlar/VidSynranden/faksimil?om-boken>

Permanent länk (URN):

<https://urn.kb.se/resolve?urn=urn:nbn:se:lb-lb1620809-faksimil>

*L.
L. litt.
Dikter
Kaps.*

Wid Synranden

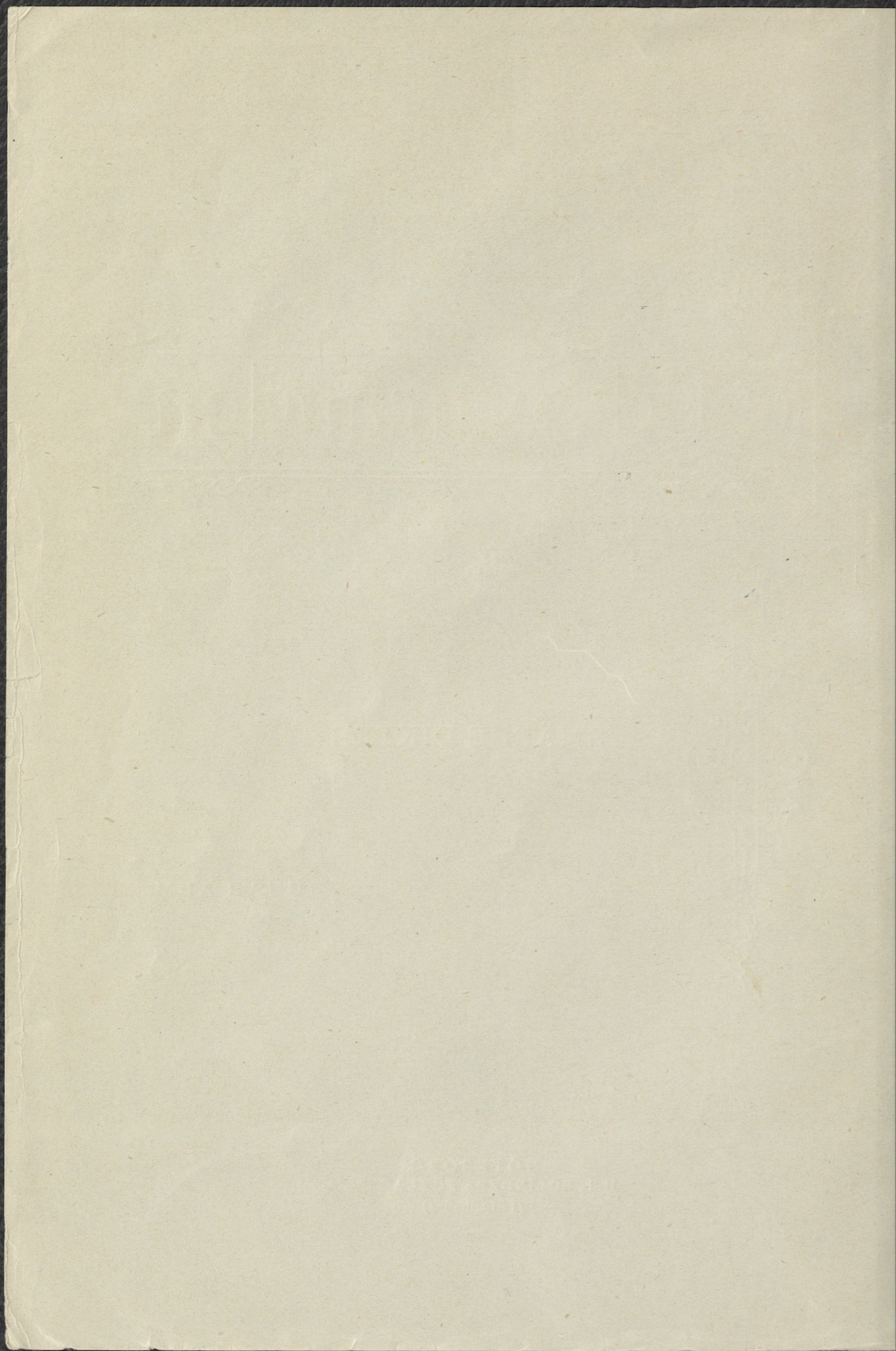
SMÄRRE DIKTER

AF

RUNAR ALM.

= Ruth Almén

GÖTEBORG,
H. L. BOLINDERS FÖRLAG 1895.
(I distribution)

VID SYNRANDEN.

SMÄRRE DIKTER

AF

RUNAR ALM.

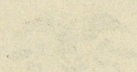
Ruth Almén

GÖTEBORG,
H. L. BOLINDERS BOKTRYCKERI,
1895.

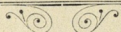
Vid Synranden.

PMARRE DIKTER

INNEHÅLL.

	Pag.
Sören Kierkegaard.....	7
David och Saul	10
Fegt?.....	13
Från fjällen.....	16
Babels torn	20
Du drömmer	23
Förtviflan	25
Ljust.....	27
Skärgårdsvisa	29
Folkvisa	32
Jakobs flykt	35
För Rakel	38
I cellen ..	40
Svårmod	42
Sällhetsträngtan.....	43
Ett pappersblad.....	44
Dagslåndan	48
Rägn dropparne	50
Offer.....	52
Vårmorgon i staden.....	54
Ett stjärnskott	59

Vid Synranden.

Lib. & Museum

Sören Kierkegaard.

—
"Hvad er en Digter? Et ulykkeligt Menneske" — — — S. K.

Ett snille, missförstådt, förföljdt och plågadt,
Hvars mått af kval ett nattligt svårmod
rågat. —

Af småsinthetens rus sig mängden söfver. —
Han log — men leendet i gråt slog öfver.

En tankens man, han såg med sorg och häpnad
En värld, till strid om rof och vinning väpnad.
Förakt åt hopens tal om idealet,
När "lefvebrödet" lurar bakom talet!

Han med förfäran såg, hvad lifvet gäller.
Där står ett obevekligt: "Enten — Eller".
Och världen brinner medan alla sofva!
Han slår alarm med klockljud, tunga, dofva.

Han vill sin samtid till besinning väcka.
 Dess själfbelåtna högmod vill han stäcka.
 Dess samfundsanda öfverhanden tagit
 Och individens *jag* i bojor slagit.

Ej *det* är godt, som blifvit blotta vanor,
 Ty *lifvet* bryter ständigt nya banor;
 Och idealet må man skyhögt ställa,
 Om egen ära än det skulle gälla.

Och så man gör, när i sitt eget hjärta
 Man blickar in med ångrens djupa smärta.
 När detta: "*Du* skall *älska*" — klart man fattat,
 Och rätt sin egen kraft till kärlek skattat.

Har han ej ägt för lifvets skönhet sinne,
 Och för den poesi, som slumrar inne
 I hvarje ädel tanke eller handling,
 Som väntar blott sin evighetsförvandling? —

Har han ej älskat ock det skära, veka,
 Fast *han* ej hade tid att sjunga, leka?
 Han angrep ej, där kärlek uppenbarats:
 Hans skarpa pennas eld åt annat sparats.

— — — — —

Han var för djup att af sin samtid skattas;
 Men oss en rätt belysning icke fattas.
 Ja — om han trädde fram på nytt ur grafven —
 Hvem skulle öfver honom bryta stafven? —

Vi skrymtare! — Profeters grafvar bygga
 Vi upp — att bo i deras skugga trygga.
 Men tränger sanningen oss in på lifvet,
 Dess bärare skall stenas. — Så är skrifvet.

David och Saul.

Visen, då ett hjärta svider,
Toner, hvilken makt I hafven!
Gosse, nedlägg herdestafven!
Tag din harpa! Saul lider.

Österländska kungasalen,
Som af guld och purpur glänser,
Rymmer inom trånga gränser
Obegränsadt svärmodskvalen.

Höljd i manteln, rikt broderad,
Hvilar Saul på divanen.
Inför honom sångarsvanen
Sjunger, diktar, inspirerad.

Man i dig en konung anar,
Herde, vapensven och hjälte!
Fast din sång hans svårmod smälte
Sauls hat din ofärd manar.

Låt din harpas strängar bäfva,
Låt dess ton mot höjden sväfva!
Må din sång hans hämndlust kväfva,
Och hans mörka tankar häfva! —

David spelar oförtrutet.
Saul lyssnar. Hjärtat veknar,
Ögats vilda hämndglans bleknar,
Och han glömmer kasta spjutet.

Dessa toner gensvar väcka,
Ädla, djupa känslor vakna,
Och den frid, han vet sig sakna,
Längtans armar honom räcka.

* * *

Konung Saul ensam lämnas.
Sången tystnat. Svärmodersanden
Vinner åter öfverhanden.
Davids seger vill han hämnas. —

Men i skogens snår och gömma
Arfvingen till tronen dröjer —
Faran han för vännen röjer —
Han har lärt sig *själf* att *glömma*.

Fegt?

"Må våra öden nå sin fullbordan."

Napoleon I.

Han slagit en värld med häpnad
I sagolikt skimmer hölj,
Af oerhörd vapenlycka,
Och segrar och framgång följd.

Hvi gjorde han ej som mången,
Som äfven fått namnet "stor",
Och föll på det egna svärdet,
När sagolik lycka for?

Det svärdet, det segerrika,
Väl gifvit en värdig död,
Långt mer än att, smidd i bojer,
Förbrinna af egen glöd;

Och overksam nödgas lefva,
För den, som så rastlöst bråd
Beständigt förmäten ilat
Till lockande, nya dåd!

Nu återstår blott för honom,
Hvad häfdvunnen fornsed bjöd:
Att rista sin lefnads saga
I barmen med runskrift röd.

Säg — tvekar den store mannen?
Blott tapper, då andras lif
Det gällde att massvis taga
För ära och enskildt kif?

— — — — —
Nej! Långt mer af mannamod och ära
Ligger däri att sin motgång bära.
Onda tankars afgrundslegioner
Nedåt locka med sirénsångs toner,
Nedåt, nedåt, i det tysta, djupa,
Dit omsider allas vägar stupa. — — —

Det, att motstå denna djupens svindel
 Och från ögat rycka hoppets bindel,
 Stadigt möta sorgens mörka blickar,
 Taga bördan af de kval hon skickar,
 Vara vuxen sin förtviflans strider — —
 Seger, seger är för alla tider!

Från fjällen.

Likt parasiter brödbekymren klänga
 I djärf och högre stam och barken spränga,
 Och tynga ned och suga girigt safven —
 Tills grånad hjässa lutar öfver grafven.

Vi ej förstått de stora glädjeorden —
 Att icke sörja för vårt lif på jorden,
 Att se på himlens fåglar, markens liljor,
 Och tacksamt vända våra fria viljor
 Mot lifvets ljus, och lämna våra bojor
 I slafvars öfvergifna, mörka kojor.

Att bära dagens små bekymmer ständigt —
 Det, endast det, gör lifvet smått, eländigt.
 Om någon storsint sorg vårt sinne tärde,
 Så ägde lifvet likväl *något* värde!

Vid denna sista tanke stum jag dröjde.
 Omkring mig fjällets tysta furor höjde
 I dystert skönhetsallvar sina stammar,
 Där aftonsolen i det längsta flamar.

Ja, storsint, ädelt buren sorg förlänar
 Ett värde åt vårt lif — och ytterst tjänar
 Den själfva glädjen, då den vägen finner
 Där aftonsolens milda stråle brinner;
 När lifvets öde fjällvidd den bekläder
 Med grönska, hvaråt tanken trött sig gläder,
 När den lik enslig vandrare bestiger
 Den andens höjd, där dagens omsorg tiger.

* * *

Från tjällen kom jag. Med den luft, jag andats,
 En hoppets breda ljusflod hade blandats.
 Vid gatulärm och då ifrån fabriker
 Min ljusa, glada friluftsstämning viker.
 En underjordisk åska lik, där stiger
 En suck från tyngda bröst, där glädjen tiger.

Hur lätt af vilda hvirfveln dock vi fattas!
 Vi jaga fram, fast med hvar stund vi mattas.
 Det är, som om för lif och ande gälla
 Ej andra kraf, än de materiella.

Då säger någon: "Jo, min lyckotrånad,
 Af lifvets verkligheter krossad, hånad,
 Den tiger blott vid tunga hammarslagen
 I världens verkstad, där man blir bedragen,
 Om ej man genast gör sig lik med djuren,
 Maskinerna, den lägre slafnaturen". — — —

Väl ser du ej din egen blick, hur tårad
 Den skimrar lik en hinds, i hjärtat sårad,
 Men jag den ser, och, då du fört din talan,
 Så vill jag bjuda dig mitt hopps hugsvalan.

Jag ej med granna frasers prål vill hölja
 De nöds- och sorgers härar, oss förfölja.
 Som sinnessjuka de i granna trasor
 Tillräckligt utstyrt sig och sina fasor.
 Nej! Men som fiender på dem jag pekar.
 Säg! Är det ej för ärlig kamp du tvekar!
 En flykting, feg, eländig, se, det är du!
 På lek din tankeskärpas rustning bär du.
 För denna trashär har du undangömt dig
 Vid arbetsbordet och till slaflif dömt dig.

Det är min tro, att, flyr du än från striden,
 Skall fienden besegras dock med tiden;

Att, om än dagens skuggor icke vika
 För *våra* *ljus*, skall *dagens sol* ej svika.
 För *henne* skall en gång den långa natten
 Fördränkas, som i syndaflodens vatten.

Säg — vill du icke ila med till striden?
 Framom oss evigheten — bakom — tiden!

Babels torn.

Man bygger och bygger på Babels torn,
 Att himlen från spetsen storma.
 Materien växlar till skrot och korn,
 Där tinnar och hvalf sig forma.
 Men massorna bygga med samma id
 Och trotsa förbistringens hårda tid.

Dess grundval är folkhafvets djupa led.
 Den fyller ej riktigt krafvet.
 Väl är den förfärande lång och bred,
 Men liknar i fasthet hafvet.
 Hvert vinden än drager i nyckfullt tåg,
 Så följes han slafviskt af våg på våg.

Då darrar det väldiga tornets rund —
 Vår öfverförfinings Babel.
 Och sänka vi djupare ned dess grund,
 Så blir den ej mera stabel:
 Då tränger en röta från smuts och dy,
 Och då blir ju faran allenast ny.

Man bygger och bygger. Hvad gör det väl,
Att de, som sin kraft där slita,
Förslafvade blifva till kropp och själ,
Om sten blott på sten de nita?
Ty målet, det skönjes ju uppenbart:
Att himmelen storma — och storma *snart*.

Men stormar man himlen? — Den hvälfte sin rund
Högtidligt i stjärnenätter,
Långt förr än man murade Babels grund
På folkhafvets vida slätter.
Den skickat oss blixtar och stormars brus
Och gifvit oss vårregn och lett i ljus.

Och se! Med en byggnad af grus och strå
Dess gränslösa rymd belägrats!
Hvad krafter, hvad lif det har offrats på
Ett kraf, som i sekler vägrats!
Man har väl förgätit, att fallen ätt
Till himmelska fröjder förlorat rätt.

Är himlen då vorden en tillstängd ort,
Hvars sällhet vi blott få ana?
Fast drömmaren tycker sig se dess port,
Dit upp han ej väg kan bana.
Hvad fåfänglig sträfvan, hvad tröstlös id,
I sekler, som tysta lagt tid till tid! —

Fast *Babel* ej hinner till himlens bryn,
 Af folkens förbistring hindradt,
 En smärtare byggnad har delat skyn
 Och tröstlös förtviflan lindrat.
 Se, *korset!* Det hinner oändlig höjd.
 Se, *korset!* Det leder till frid och fröjd.

Du drömmar!

Du drömmar än. Men ej en dröm om lek,
Om flyktig glädje, vår och vestansmek.
Nej! Bragdrik kamp och ärorika sår
Och segerfröjd för din inbillning står.

Ack! Äfven jag har drömt en dröm en gång —
En frihetsdröm om kamp mot andligt tvång —
Om frihet — icke blott ur egna band,
Nej, ock att röja väg med kraftig hand
Ur fångars mörka hvalf till solljus dag —
Men lidit nederlag på nederlag.

Ej vill jag släcka dock en eld, så varm,
Ej dämpa kraften i en senfull arm,
Behåll, behåll blott denna dröm, så skön —
Förtviflande om framgång, seger, lön!

Jag hånar ej! Hvad lifvet lumpet har,
 Och småsint, fegt — åt det mitt hån jag spar.
 Men ädel glöd — af kärlek, sorg och harm —
 En allvarsoro väcker i min barm.
 O, skall den, skall den kunna hålla ut?
 Ej vackla? Varda till ett lifsbeslut?

Jag vet ju, jag, hur själfviskhetens våg
 Med öfversvämning hotar eldad håg.
 Hur dådlöshetens dimma, kall och grå,
 Kan skymma bort den högsta topp, så blå.
 Jag vet ju, jag, att striden rasar mest
 Omkring den punkt, där man sin fana fäst,
 Att handen darrar sist, om än så stark,
 Och släpar fanan trött mot blodstänkt mark.

Har du en dam mot själfviskhetens flod?
 Har du till seglingsfärd i dimma mod?
 Och har du krafter att på nytt ur dyn
 Din fana lyfta djärft mot himlens bryn?
 En *fläckad* fana! Tål nu mängdens hån!
 Den mins ej, att hon är ett dyrbart lån,
 Besinnar ej, att himlens storm och gråt
 Att rentvå henne skola hjälpas åt.

Förtviflan.

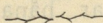
När paradiset
 För Adam stängdes,
 Ett svärd i lågor
 Vid porten svängdes.
 Från denna klinga
 Sig gnistor sprida,
 Och världsförtviflan
 Nu brinner vida.

Ej nödens hemvist
 Den stolt föraktar.
 Till tankens höjder
 Och djup den traktar.
 Af ord och gärning
 Den uttryck lånar.
 Den skrattar, gråter,
 Den rasar, hånar.

Förtviflan griper
 Med vilddjurständer
 Sitt offers tankar
 Och vrider, vänder,
 Tills alla smaka
 Af sorgens galla,
 Och hopp och glädje
 Till fota falla.

Sin skörd af tistel
 Den svartsjukt bärgar,
 Men kraft och lycka
 Den hånfullt härjar.
 Den se'n vill hölja
 De djupa såren
 Med: "Resignera
 Och glöm med åren!" — —

O, när jag märker
 Bland systrar, bröder,
 Förtviflans uttryck,
 Mitt hjärta blöder.
 O, sen i höjden,
 Ett kors, som brinner!
 — "I detta tecken
 Du seger vinner!"

Ljust.

En solljus sommarafton
Blef liten Gunlög hans.
Hon var så ung och däglig
I brudestass och krans.

Med starka, jämna årtag
Mot deras hem det bär.
Hon vill hans armod dela
På öde, skumstänkt skär.

Hon vet, att hon är fager
Och gläder sig däråt,
Och speglar sig i vågen
Från bräcklig fiskarbåt;

Tills tysta stjärnor småle
Från sommarhimmel blå,
Och vilsna, trötta vågor
En stilla hvila nå.

Skärgårdsvisa.

Därute på öppna hafvet
De skummande vågor ej hinder nå,
Men nalkas de kusten, där skären stå,
Då kasta de sig förgäfvess
Mot klipporna, gamla, grå.

Bland skären en klippa vet jag.
Jag känner igen den bland tusen skär;
Den klippan i hafvet min hembygd är.
Kringbrusad af vågor såg jag
För första gång dagen där.

I dalen med björk och granar,
Där ligger vår hydda, och rundt omkring
De grundfasta klipporna stå i ring.
En bergstopp så stolt sig reser.
Han rubbas af ingenting.

"Jag kallas för skärens konung.
 Jag synes så vida högt ofvan Er.
 Ej skummande våg mig kan stänka ner.
 I vanmakt hon blott kan vältra
 Sig framför min fot — ej mer.

Jag skådar så stolt omkring mig.
 Hur skönt, att jag icke är låg som I!
 Hvem hinner min skyhöga topp förbi?
 Jag sträcker mig djärft mot himlen —
 Jag är som en gäst däri". —

Men vindarne foro glada
 På vågor, som yra sitt hafsskum strö,
 Som ideligt födas och åter dö. —
 När klippkungens ord de hörde,
 Så förde de dit ett frö.

Det föll ibland sten och mossor
 På öfversta toppen af "skärens kung",
 Och hade blott sällskap af en och ljung.
 Det växte i stormen långsamt — — —
 Så blef det en björk, så ung.

Du klippornas stolte konung!
Den ensamma björken på fjällets topp
Ser längre än du och når högre opp.
Och är hon ej fast som klippan,
Så har hon dock lif och hopp.

Du är blott det döda, kalla
Din form du behåller mång' hundra år,
Men björken i växlande fägring står,
Och kraftiga grenar sträcker
Mot himlen i ljus och vår.

O, vore jag såsom björken!
Och skådade vidt i den sköna värld,
Hur böljorna ila sin fria färd,
Och vuxe jag stark och hårdig,
Af inga bojor besnärd!

Folkvisa.

J berget där satt hon, den fagrade mö,
 "O, den, som kom ut, eller den, som fick dö!" —
 En endaste tomte, han höll henne kär.
 "O, visa mig", bad hon, "hvar utgången är!" —
 Tung är mig världen.

När bergkungen sof på sin gyllene säng,
 Så öppnades berget af tomtebiss dräng.
 Därute var himlen så blå och så skön,
 Och skogen, den lyste i vårskrud, så grön.
 Vid är mig världen.

Så hann hon en källa och undrande såg
 En himmel, en sol i dess speglade våg. —
 En riddare kom där i konungslig skrud.
 Han bad då den ungmön att blifva hans brud.
 Ljus är mig världen.

Han tryckte en kyss på dess rosendemund.
"O, vänta mig bara en endaste stund!" —
En koja vid källan som tillflykt hon fann,
Men fåfängt hon väntar den riddareman.
Tung är mig världen.

Hon väntar i dagar, hon väntar i år,
Men riddaren aldrig hon återse får.
Den gamla i kojans vid hand henne tog.
"O, sörj icke mera den man, som bedrog!
Vid är dig världen."

Till källan hon gick, där hon först honom såg,
Att leta sin sol i dess guldrena våg.
Men himlen och solen hon fann där ej mer.
Ty kvällen var mulen och solen gått ner.
Mörk är mig världen.

Hvart skall jag mig vända, hvart skall jag mig gå!
Olycklig och ensam, hvad kan jag förmå!
O, hunne jag blott till de saligas ö,
Så ville så gärna, så gärna jag dö!
Tung är mig världen."

Men månen, han trädde ur vikande sky
Och lyste så klar i sitt fagraste ny. —
Då stod där en broder i munkkåpa grå. —
"Jag vet, hvar den ädlaste tröst du kan få."
Tung är mig världen.

Af Jungfrun med Barnet han hade en bild.
Den viste han henne och talte så mild.
Till systrarnas kloster ur villande skog
Han förde skön jungfrun — men hjärtat, det slog. —
Tröst är mig världen.

Jakobs flykt.

När Jakob flydde för Esau,
Hans vredgade, grymme broder,
Och måste lämna sin faders tjäll,
Sin älskande, svaga moder;
Då var han ensam i öknens natt —
Ett ovisst mål för hans vandring satt.

Hans brors förbannelse kändes tung,
Då öknarnes stig han trädde.
Af fadrens frågande ord ännu
Ett eko hans öra nådde.
Hans far bedragen, hans bror förrådd,
Han själf vid skörden af lögnens sådd!

O, hvarför skulle en sådan lust
I svekfulla hjärtat väckas!
Nu skulle kanske för denna synd
Hans ljufvaste längtan gäckas!
Dock hade klart för hans öga stått
Det löfte, modren af Herren fått.

Men Abram lydde, då Gud befallt
 Att offra hans son på bålet.
 Guds vägar underligt föra fram
 Hans *lydiga* barn till målet.
 Hvad mer? — Om Herren från Jakob vek
 Den stund, då samvetets lag han svek? —

Förkrossad stod han, då sol gick ned,
 På folktomma ökensanden.
 Af faror omhvärfd och utan värn,
 Bedröfvad så djupt i anden.
 Han gick till hvila i främlingsland,
 Med sten till kudde, på bädd af sand.

Då sjönk en stege från himlens höjd
 Och högt däruppe i fjärran
 Den vilsne drömmarens häpna blick
 Fick skåda en skymt af Herran.
 Och änglar sväfvade upp och ned
 Att tjäna Honom på himmelsk sed.

Där föllo nådiga löftesord
 Till sörjande pilgrims hjärta.
 Åt honom lofvas det sköna land,
 Han nu måst lämna med smärta. —
 Fast Jakobs lydnad mot Herren brast,
 Så stod dock löftet för evigt fast!

Med helig bäfvan stod Jakob upp,
Då morgonens rodnad grydde.
Hans tvifvel, oro och djupa sorg
Som nattliga skuggor flydde.
Han reste stenen till minnesstod.
Han där vill offra försoningsblod. — —

I många sorger och faror än
Får Israels kämpe öfvas.
Af dagens hetta och nattens köld
Och arbetets möda pröfvas. —
Dock förd osynligt af Herrens hand
På stegen uppåt till löftets land.

För Rakel.

Han tjänade för Rakel
I fjorton långa år,
Han tjänade för kärlek
Sin hela ungdomsvår.

Men åren, fast så långa,
De syntes dagar få,
Så kär den bruden mände
För all hans tanke stå. —

Det var den fagra Rakel,
Då dagens solglöd brann,
Och hon alltjämt, då sömnen
Hans trötta öga hann.

En bild, hur kärlek frigör
Den tyngsta mödas slaf,
Och minnes hoppets lycka,
Men glömmmer hvad den gaf.

I cellen.

Och liten Astrid sömmar
 I pärlor och i gull
 Sin korta lefnadssaga —
 Den väfven snart är full.

I trånga klostercellen
 Hon har så godt om tid
 Att minnas kära minnen —
 Och syr med lofvärd id.

Sin barndom har hon sömmat
 Som äng med blommor små,
 Hvaröfver väna älfvor
 I dans och månsken gå.

Men på den ljusa natten
Där följde stormig dag.
Och denna har hon tecknat
som blodigt kämpaslag.

Hon minns så väl de strider,
Som hennes hjärta stred —
Den eld, som från två ögon
Till hennes själ sig spred.

Hon skall sin framtid måla:
En frostförhärjad vår,
En gallerglugg, ett konstverk,
Ett krucifix, en bår.

Svårmod.

Det djupa svårmod är en ny Medusa:
Med egendomlig skönhet kan det tjusa,
Och en förlammningsmakt därmed förenar,
Som mod och hopp och handlingskraft förstenar.

Sällhetsträngtan.

Sorgens jordmån lättast alstrar
Sällhetsträngtans törnerika,
Dunkelröda, kvällsolslika,
Stora, vildt förvuxna rosor.

Ett pappersblad.

Han stod i tankar. På sin promenad
 Längs vikens vatten i den gamla parken
 Han tagit upp ett skrynkladt pappersblad
 Med pryddlig handskrift, präntad rad för rad,
 Som legat gömdt bland gula löf på marken.

Han kände det. Som barn och yngling skref
 Han vers om allt hvad stort och skönt han tänkte.
 Det mesta han i tusen bitar ref;
 Men något alster stundom räddadt blef —
 Och nu ett sådant rika minnen skänkte.

Där stod, i barnslig, ofullständig form,
 Den första delen af titaners saga:
 Om ljus- och sanningstörstens himlastorm,
 Och så en samhällsstörtande reform,
 Som skulle världens mörka natt förjaga.

Han längtade i hoppets morgonglans
Att väcka till en dåd stor dag sin samtid,
Då *han* fick svänga främst sin vredes lans
Mot allt hvad uselt, lågt och lumpet fans,
Och föra världen mot en bättre framtid.

Och nu — var himlastormande titan
Så tam, så spak, och gamla fåror plöjde;
Vid tidens vanor själf blott allt för van;
Hans svärd förrostadt, slö hans bardisan —
Hvars ägare med fredens ro sig nöjde.

En bitter smärta väcktes i hans själ.
Nu var han man och ungdomsglöden borta.
Med all sin frihetskärlek blef han träl —
Bjöd stolta planer en och en farväl.
Hans dröm i verkligheten kom till korta.

Förbi hans själ ett älskadt minne gled:
Hans moder med sitt ödmjukt glada sinne,
Som fordom delat allt hvad barnet led,
Som ständigt lade i hans hjärta ned
Hvad ädlast i sitt eget hon slöt inne.

Hon sökte ock den tanken rota där,
 Att, fast ej alla få till storverk födas —
 Blott hvar och en sin uppgift trogen är
 Och i det godas tjänst sitt vapen bär,
 Behöfver ingen kraft att fåfängt ödas.

Hon ansett trohet i det lilla nog —
 Ej afundsvärdt de stores antal öka.
 En skälm var ärelystnad och bedrog —
 Men gossen i sin segervisshet log.
 "Han skulle väl åtminstone försöka".

Hvem hade rätt, hans moder eller han?
 Försöket hade lyckats honom illa.
 Att hennes lefnadsvishet dock var sann,
 Det lärde hennes lif, som tyst förrann
 I verksam kärlek, trohet i det lilla. —

Väl är det tungt att börja om på nytt
 När man förgäfves redan en gång kämpat;
 När man till återtåg och fred förbytt
 Den strid, hvars allt för höga kraf man skytt,
 Hvars mål ej var till vingens flygkraft lämpadt.

Dock — heldre förödmjukad träda fram
Till samma strid — men i de djupa leden —
Än bära dådlöshetens lata skam —
Beredd att offra till sitt sista lam
Vid portarne till idealens Eden! — —

Igenom parken gick ett sakta sus.
Det moln försvann, som solen undanskymde.
Allt mera vidgades en flod af ljus.
Den lekte gladt i kapp med vikens brus
Och in i skogens snår och gömslen rymde.

Dagslåndan.

Morgonsolen har henne väckt,
 Då den log mot ängen, af daggen tvagen,
 Öfverlycklig, men halft förskräckt,
 Hon med vingen slagit de första slagen.

Tvenne långa och hårda år
 Har hon lefvat, längtande efter vingar.
 Nu befrielsens timma slår.
 Fri och säll i solljus och doft hon svingar.

Hvilken tränad till denna dag,
 Då hon lefvat fången, vid stoftet bunden!
 Nu hon njuter i fulla drag.
 Undra ej! Hon är ju ett barn af stunden!

Upp mot soliga rymder blå
Öfver trädens toppar hon glad vill ila,
Medan ängarnes blommor små
Stundtals locka henne till ro och hvila.

Daggen faller på äng och skog.
Rosig skymning aftonens budskap bringar.
Just när solen sitt afsked tog
Sländan låg i stoftet med stela vingar.

Rägn dropparne.

Ännu öfver himlen skyar gledo
 Sändande till jord sin pärleskur,
 Fastän solens varma strålar spredo
 Klart sitt ljus kring leende natur.
 Solen i hvar droppe speglats af
 Förr'n den gömts uti sin mörka graf.

Ned i jordens sköte tyst de föllo
 Och försvunno i det mörka grus.
 Men ett minne ändock de behöllo
 Af en säll minut i jordens ljus.
 Längtande, de möttes än en gång
 I en underjordisk källas språng.

Förr så spridda, nu igen de enats —
 Tusendelar små af svall och våg;
 Som på vandring genom sanden renats —
 Alla fattade af samma håg;
 Att få mörka fängelset förbytt
 Uti frihet och i ljus på nytt.

Huru skulle de dock kunna tränga
Uppåt genom nattligt fängsels mur?
Ingen sluss att öppna eller stänga,
Intet sätt att komma därutur.
Våg, i jordens famn, så mörk och trång,
Skall du ljus och frihet få en gång?

Ofvan jord det växer så stark en ek.
Vinden skakar kronan i yster lek.
Vet du, hur så stark och så fri han står?
Därför, att han vattnas af källans tår.
Så sin längtans dröm hon till sist har nått.
Så sitt lif, sin frihet, sitt ljus hon fått.

Offer.

Säg, skola vi oss förlika
med mängdens lösa tal,
Att alla vi måste svika
Vår ungdoms ideal?

Vi alla måste väl offra
Mång lockande lyckodröm,
Som ilar före vår farkost,
Som solglans på lifvets ström;

När mellan oss och dess glitter
Är skuggan af båtens skrof. —
Som känt ej ens man i sagan
Får solskenet fatt med håf.

Men idealen
De lefva evigt,
Fast mången lycka
De grusad sett.
Det sanna, goda,
Det rena, sköna,
Som det i anden
För oss sig tett.

Och har man, hänförd,
Sin ungdoms kärlek,
Sitt hopp, sin sträfvan
Åt dessa gett,
Man ej nödsakas
Dem själfva offra —
Men offra *för* dem —
I allt och ett.

Vårmorgon i staden.

Än i morgonslummer

Hela staden låg.

Allt var tyst och öde,

Hvart mitt öga såg.

Tomma torg och gator,

Höga, tysta hus,

Hvilka långsamt lysas

Upp af morgonljus.

Skön var stadens anblick:

Dimma öfver våg,

Genomskinlig, luftig,

Stadd på återtåg.

Dagg på trädens grönska,
Luft, så ren och fri,
Vårfrisk morgonhimmel,
Sol och poesi.

— — — — —
— — — — —

Blott en stund behöfves:
Allt förändradt är.
Ångbåtspipans hvissling
Genom luften skär.

Tunga åkdon rassla
Öfver gatusten.
Flitig bisvärm stimmar
Nu i solens sken.

Torg och gator fyllas
Mer för hvar minut.
Tidningspojkar skrika
Dagens nummer ut.

"Busen" går i bakrus,
Väntande på "schå",
För att sedan gästa
Rökfylld källarvrå.

Fram och åter springer
Halfvild småbarnshop
Leker, trasig, smutsig,
Under skratt och rop.

Breda trottoirer
Trampas som i flykt.
Den nervösa oron
Här sin stämpel tryckt.

Och på dem man möter
Ser man, flyktigt, kallt,
Toiletten anger
Oftast värdets halt!

Eget, varmt intresse
Fyller alla bröst. —
I ett vårfriskt sinne
Blef det plötsligt höst.

O, hvar är man mera
Ensam, än just där
Mänskohvimlet brusar,
Men man okänd är! —

Vänta! Hvad begär jag?
Ger jag något själf,
Där jag kritiskt stirrar
Ned i lifvets älf?

Hvarför står jag stilla
På min tankes bro?
Får jag, mer än andra,
Slå mig ned i ro? —

O, att nedom räcket
 Nå till vattnets rand,
 Att åt dem, som sjunka,
 Räcka hjälpsam hand!

Ett stjärnskott.

Det var en frostklar vinternatt.
Vi foro raskt framåt.
Vår Bruntes hofvar slogo gladt
Mot frusen, knagglig stråt.

I muntert samspråk suto vi.
Vår fäll var varm och god,
Och varma håg och fantasi
Af eldigt ungdomsmod.

Och himlen var så stor och hög
I all sin stjärneprakt.
Och dock — en tyst beklämning smög
Sig på min själ med makt.

Då — öfver himlens mörka grund
 Flög blixtsnabbt stjärneskott.
 Det var väl endast en sekund —
 En värld i spillror gått.

En liten del af splittrad värld
 Där lyste och förbrann.
 Jag såg dess sista, snabba färd
 Förr'n den i mörkret svann.

En krossad värld! — Mitt hjärta skalf
 När tanken tänkts till slut.
 Jag såg mot gåtfullt himlahvalf,
 Där stjärnan plånats ut. —

Hvem mäter dock den tid, som gått
 Se'n denna stjärnas fall,
 Fast ljusets bud först *nu* oss nått
 På eterns vågesvall? —

*

*

*

Vi kunde icke språka mer
Som förr om ditt och datt.
Ett tankekorn där lades ner
Till grodd i vinternatt:

En gammal tanke, — dock den går,
Ännu till ben och mærg:
När man för himlens storhet står,
Man blir en liten dvärg.

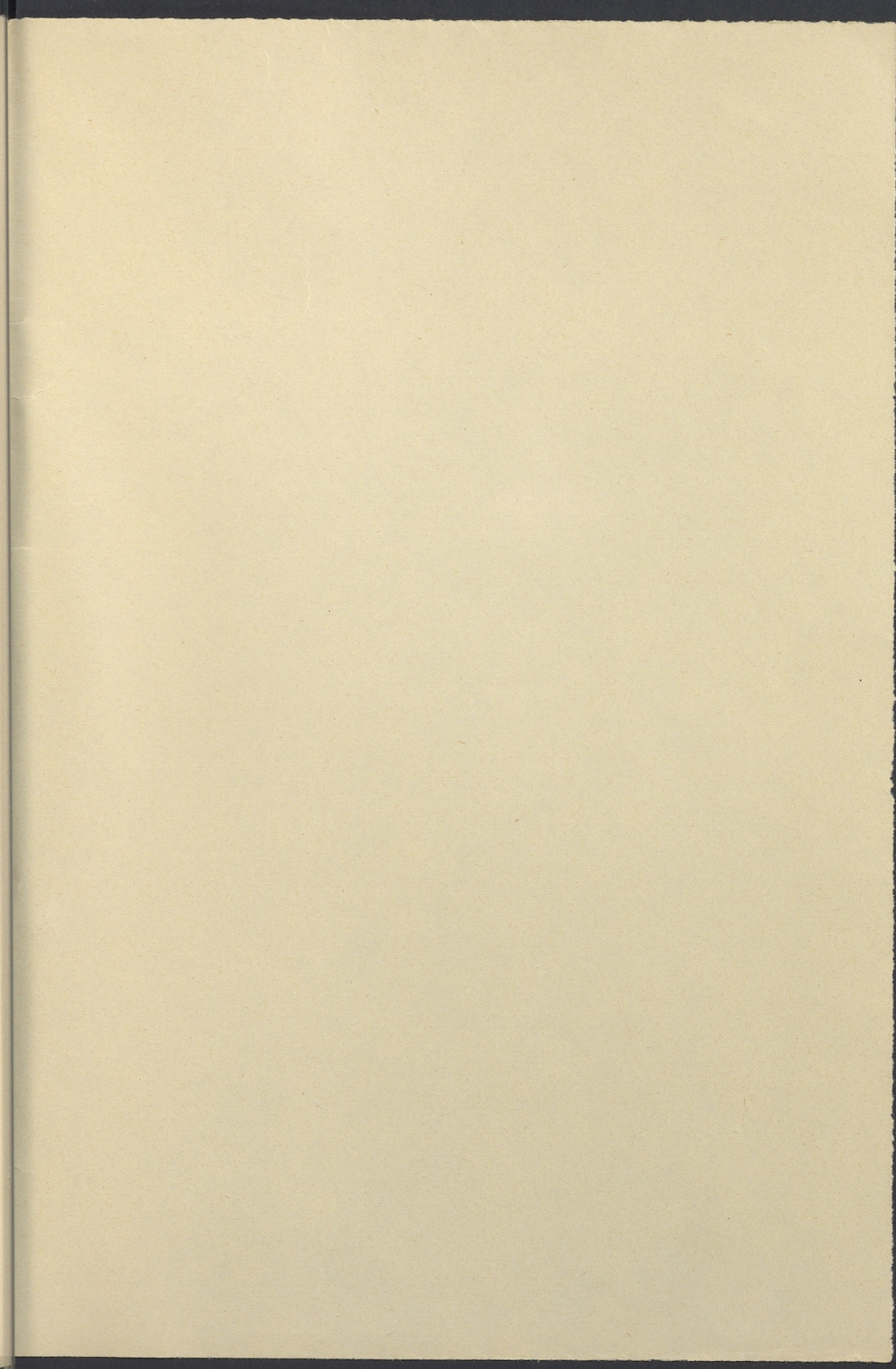
Hur vimlar ej vår lilla värld
Af lif i otald mängd!
Dock kan invid ett hjärtas hård
En värld bli sammanträngd.

Och därmed vi en storhet fått,
Som inga gränser når,
Som icke mäts med yttre mått
Och evigt vara får. — —

Att rikta den mot lust, mot kval —
Det ligger i vårt eget val.

Uppsala universitetsbibliotek

16000003119833

Pris: 1 Krona.

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue

Cyan

Green

Yellow

Red

Magenta

White

3/Color

Black

